

Nech to cirkusovým koňům

Neznáme
jejich jména
neznáme
jejich pravé osudy

Tanec podle ne/skutečných udlostí...asi tango.

Sedli v rohu, a hulili. Tržvu.

Dovezenou tajně ve vycpané hlavě jednoho cirkusového zvěřete. Nebo to byla prdel? A byla živá? Raději nepotrat.
Amsterdam. Tam ji zkusil poprvé.

A dnes, dnes si zase uťvůtých pocitů, kdy neví proč, ale konečně se může chvilí smět.

Přitom by nejraději vylezl do nejvyššího patra inžerky, kde už od mala získával antipatie ke všemu šedivému, a rozbíhl se...až za okraj.

"Ty vole, vřdyť my tebe na stěně jednoho takového inžerky jsme."

Viděl ho. Viděl, jak se rozbíhá skrz tmou, a přitom se směje.

Myslel si přitom, že sně.

Že nikdo přece nemůže být tak blběj, aby běhal na krajích stěch.

"Byl mrtvej křmo, to by fakt nedal."

Nedal to...

Měsťnův svit jim prozradil město, kde ho najdou. Dole. V podstatě pod země.

Třlo zkrouceně v nepřirozeně poloze...a šmův. On se fakt usmůval.

Jako bych ho slyěl. Drmolil něco o tom, že mu měme zalťt blatouchy.

"Ty křvo, jak? blatouchy?"

Už to nehů blbě, nebo budeš měť město mozku v hlavě seno.

A koně ti hů budou uťřat.

A řakově se ti budou smět.

Cirkus bude...hovno, cirkus je!